

PARAULES DE VIDA

La missió de l'educador cristià

La vida dels xiquets i joves cristians es desenvolupa en diferents àmbits: la família, el centre educatiu i la parròquia. Per a la transmissió de la fe i la seua educació és important per a ells que aquestes tres institucions, que constitueixen els seus punts de referència, treballen coordinadament. La setmana passada els oferíam unes reflexions sobre la importància dels catequistes per a la transmissió de la fe. Avui vull dirigir-me als professors, especialment a aquells que imparteixen la religió catòlica en els centres educatius, als que treballen en col·legis de titularitat eclesial i als que se senten cristians, per a recordar-vos que el vostre treball és important, tant per a l'educació en els valors humans com en la vivència de la fe. No oblideu que heu de conrear una sèrie d'actituds que poden fer més eficaç la vostra missió.

En primer lloc, un educador que vol viure la seua missió com a cristià ha de cuidar la competència humana i professional, les tècniques pedagògiques i la formació intel·lectual, esforçant-se per mantenir una relació amb els alumnes que desperte la confiança mútua. Un professor així té una autoritat moral sobre els alumnes fona-

mental en tot procés educatiu que és, abans de res, un procés de relació entre persones.

Junt a això, el professor cristià ha d'arribar a viure una relació equilibrada entre fe i cultura. Ha de respectar l'autonomia d'aquestes dues realitats sense confondre-les i saber integrar-les. Açò és avui especialment difícil donada la situació cultural en la que ambientalment ens movem, on trobem formes de cristianisme anticultural o rebuig del cristianisme per part de la cultura. Els profes-

sors cristians haurien de caracteritzar-se per una síntesi equilibrada en les relacions sempre difícils entre fe i raó: haurien de viure una fe que es mostra confiada en les possibilitats de la raó humana per a reflexionar sobre la realitat i, al mateix temps, l'actitud de qui reconeix els límits de la raó i no rebutja tot el que no aconsegueix explicar. En definitiva, una fe que vol recolzar-se en la raó i una raó oberta a la fe.

En la mesura en què siga possible, especialment en els centres

educatius de titularitat eclesial i de manera especial els professors de religió catòlica, un educador cristià ha de donar testimoni amb naturalitat, de què és possible viure la fe en comunió amb l'Església. Aquest testimoni, que ha de ser abans de res un compromís de vida, pot ajudar a despertar en els xiquets i joves un sentiment d'afecte cap a Jesucrist i de confiança en la comunitat cristiana com a lloc de la veritat sobre la persona del Senyor i sobre els valors fonamentals dels quals construir la vida. Açò els pot fer veure que la fe sobre la qual reflexionen en la classe de religió és quelcom més que una teoria.

En el context de la cultura secularitzada que estem vivint, que moltes vegades dificulta la presència d'una cultura cristiana en l'escola, en aquest començament de curs us demano que no us desanimeu, que cregueu en el valor del vostre treball i no oblideu que si us mou el desig de cercar el bé per als alumnes, el vostre esforç produirà més fruit del que us imagineu.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

UN MAR D'EMOCIONS

L'amistat, la mútua benvolença (I)

L'amistat és un sagrat vincle entre dos éssers humans, una corda invisible que els uneix estretament. És un jo que s'obre a tu per revelar-li els secrets més íntims; és un tu que s'obre a un jo, per comunicar-li la seva esfera privada. No valdria la pena viure aquesta vida sense amics. Els necessitem perquè som vulnerables, perquè no

som déus, perquè experimentem la incertesa, la por, la fragilitat i necessitem consol, ajuda i suport; però també perquè sentim la necessitat de comunicar allò que ens commou i ens alegra, allò que ens entusiasma i que cerquem des del fons de l'ànima.

L'arrel de l'amistat és la comunicació; una comunicació que flueix en dos sentits, que travessa l'es-

pessa capa de prejudicis i de complexos que els éssers humans edifiquem amb obstinació. És l'àcid que dissol les aspreses i les punxes de la vida quotidiana, aquells grumolls que fan de mal digerir.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

La misión del educador cristiano

La vida de los niños y jóvenes cristianos se desarrolla en diferentes ámbitos: la familia, el centro educativo y la parroquia. Para la transmisión de la fe y su educación es importante para ellos que estas tres instituciones, que constituyen sus puntos de referencia, trabajen coordinadamente. La semana pasada les ofrecía unas reflexiones sobre la importancia de los catequistas para la transmisión de la fe. Hoy quiero dirigirme a los profesores, especialmente a aquellos que imparten la religión católica en los centros educativos, a los que trabajan en colegios de titularidad eclesial y a los que se sienten cristianos, para recordaros que vuestro trabajo es importante, tanto para la educación en los valores humanos como en la vivencia de la fe. No olvidéis que tenéis que cultivar una serie de actitudes que pueden hacer más eficaz vuestra misión.

En primer lugar, un educador que quiere vivir su misión como cristiano tiene que cuidar su competencia humana y profesional, las técnicas pedagógicas y la formación intelectual, esforzándose para mantener una relación con los alumnos que despierte la confianza mutua. Un profesor así tiene una autoridad moral sobre los alumnos fundamental en todo proceso educativo que es, ante todo, un proceso de relación entre personas.

Junto a esto, el profesor cristiano tiene que llegar a vivir una relación equilibrada entre fe y cultura. Ha de respetar la autonomía de estas dos realidades sin confundirlas y saber integrarlas. Esto es hoy especialmente difícil dada la situación cultural en la que ambientalmente nos movemos, donde encontramos formas de cristianismo anticultural o rechazo del cristianismo por parte de la cultura. Los profesores cristianos deberían caracterizarse por una síntesis equilibrada en las relaciones siempre difíciles entre fe y razón: tendrían que vivir una fe que se muestra confiada en las posibilidades de la razón humana para reflexionar sobre la realidad y, al mismo tiempo, la actitud de quien reconoce los límites de la razón y no rechaza todo lo que no consigue explicar. En definitiva, una fe que quiere apoyarse en la razón y una razón abierta a la fe.

En la medida en que sea posible, especialmente en los centros educativos de titularidad eclesial y de manera especial los profesores de religión católica, un educador cristiano tiene que dar testimonio con naturalidad, de que es posible vivir la fe en comunión con la Iglesia. Este testimonio, que debe ser ante todo un compromiso de vida, puede ayudar a despertar en los niños y jóvenes un sentimiento de afecto hacia Jesucristo y de confianza en la comunidad cristiana como lugar de la verdad sobre la persona del Señor y sobre los valores fundamentales desde los cuales construir la vida. Esto les puede hacer ver que la fe sobre la cual reflexionan en la clase de religión es algo más que una teoría.

En el contexto de la cultura secularizada que estamos viviendo, que muchas veces dificulta la presencia de una cultura cristiana en la escuela, en este comienzo de curso os pido que no os desaniméis, que creáis en el valor de vuestro trabajo y no olvidéis que si os mueve el deseo de buscar el bien para los alumnos, vuestro esfuerzo producirá más fruto del que os imagináis.

Con mi bendición y afecto.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Exercicis espirituals al Desert de les Palmes

Un any més, el Centre d'Espiritualitat de les Carmelites Missioneres Terecianes, al Desert de les Palmes (Benicàssim) ha acollit la tanda d'exercicis espirituals per a sacerdots que, en començar l'estiu, organitza el bisbat de Tortosa. Enguany, el director ha estat Mons. Juan-Antonio Menéndez, bisbe d'Astorga; i els exercitants, 11 preveres: 1 d'Alacant, 1 d'Astorga i 9 de Tortosa. Començàvem el diumenge 17 de juny, a la nit, amb el clàssic tema ignasià del «Principio y fundamento». A la seva sapiència ignasiana, el bisbe Juan-Antonio hi afegia amb pro-

funda unció els testimonis i confidències de la seva vida sacerdotal. Cada nit la jornada cloïa amb el res del sant Rosari, pas-

sejant pel davant del Centre d'Espiritualitat. A l'Eucaristia de cloenda, el divendres al migdia, s'hi afegí el nostre Sr. Bisbe que agrai al bisbe Menéndez la seva disponibilitat per a aquest servei; també, en nom de tot el grup d'exercitants, un de nosaltres li donà les gràcies al bisbe Juan-Antonio per la seva cordial proximitat, el seu testimoniatge amb confidències i, especialment, pels seus apunts a cada meditació amb el text ignasià de referència, un text terecià de complement i el guiatge adient amb punts orientatius per a la pregària personal.

José Luis Arín

«¡Tú eres el único capaz de vencer a la muerte!»

El 23 de junio acudimos al monasterio de Santa Ana, de Sant Mateu, al segundo IntErior de este año, que nos invitó a afrontar un tema que normalmente evitamos pensar: la muerte. Estamos especialmente contentos porque esta vez acudimos un numeroso grupo de jóvenes de la diócesis de Tortosa, que nos sumamos a los 67 jóvenes y catequistas de las diócesis de Castellón y Valencia. A ellos hay que sumar los 9 sacerdotes que, a lo largo del día, nos acompañaron.

El encuentro comenzó con una entrevista-testimonio, conducida por el sacerdote José Antonio Morales, a cinco personas que dieron testimonio de una experiencia próxima, incluso personal, con la muerte: D. Ignacio Pérez de Heredia, Rosa Navarro, Dino Coto, Jorge Ribera y María Huerta.

Después de las entrevistas de la mañana subimos a la ermita de la Mare de Déu dels Àngels, donde se celebró la Santa Misa y, al terminar, compartimos la comida.

La segunda parte de la jornada empezó con el testimonio de Eugenio Ramos, al que acompañaban su mujer, Carmina, y dos de sus tres hijos. A esta familia, los 8 meses luchados y vividos de su pequeño hijo Pedro, les cam-

bió la vida, ya que se transformó su realidad y la de todos los de su alrededor.

Para cerrar el encuentro, pudimos deleitarnos un rato cerca del Señor con la adoración; una oración guiada por Raúl Eguía, un seglar comprometido con su fe, a tiempo completo, a través del movimiento de Siervos de Cristo Vivo.

María Llarch

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Mantenintnos fermes en Déu, que ens estima i ens dona suport, és possible afrontar totes les contrarietats i vicissituds de la vida» (30 de juny).

@Pontifex: «Les gràcies de Déu es reben per ser compartides amb els altres» (3 de juliol).

@Pontifex: «Els patiments de tants germans i germanes perseguits a causa de l'Evangeli són una crida urgent a estar més units entre nosaltres cristians» (6 de juliol).

@Pontifex: «Tu també ets el Bon Samarità quan saps descobrir el rostre de Crist en els que tens a prop» (11 de juliol).

Darrera reunió de curs de la Delegació de Missions

El diumenge 1 de juliol, els membres de la Delegació de Missions de la diòcesi de Tortosa, acompanyats pel seu delegat, Mn. Antoni Borràs, vam celebrar la darrera reunió del curs. Aquesta vegada el lloc escollit fou Traiguera, de l'arxiprestat els Ports-Maestrat.

Acol·lits per la comunitat parroquial de l'Assumpció de Maria de Traiguera, els membres de la Delegació de Missions vam participar de la celebració de l'Eucaristia dominical.

Tot seguit, ens vam reunir per celebrar la darrera reunió de curs en la qual vam tractar els diferents

temes previstos a l'ordre del dia, a més a més de fer la revisió i valoració del curs passat i programar el proper.

Acompanyats també pel rector de la parròquia, Mn. José María Valle, vam gaudir d'un dinar al santuari de la Font de la Salut.

Després, conduïts per un guia excel·lent, vam participar de tota la història que s'amaga darrera d'aquelles pedres, així com dels costums i tradicions d'aquella època. Va resultar una jornada de treball i de germanor molt interessant.

Delegació de Missions

La diòcesi de Tortosa pelegrinà al Santuari de la Mare de Déu de Lourdes

Del 5 al 9 de juliol, la nostra diòcesi realitzà el 37è pelegrinatge al Santuari de la Mare de Déu de Lourdes, presidida pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent. En total uns dos-cents pelegrins dels diferents arxiprestats de la diòcesi, dels quals gairebé noranta van fer algun servei envers els vint-i-cinc malalts que formaven la part més important del pelegrinatge. Cal destacar el nombrós grup de joves que, amb tanta disponibilitat, feren el seu servei, especialment el transport dels malalts per assistir a les diferents celebracions que es duen a terme. També van participar-hi vuit sacerdots, un diaca permanent i tres seminaristes; tots ells acompanyats pel president de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, Sr. Ferran Carles, i pel consiliari Mn. Jordi Centelles.

La Missa a la gruta de les aparicions, el rosari de torxes, el viacrucis, la Missa internacional... van ser els actes més destacats i viscuts amb fervor i intensitat.

En acabar la Missa del darrer dia, el president de l'Hospitalitat, Sr. Ferran Carles, donà les gràcies a la Mare de Déu per permetre'ns viure aquests dies l'antesala de l'eternitat que el Senyor ens té preparada.

Gràcies als col·laboradors i als qui en altres pelegrinatges han estat entre nosaltres. El Sr. Bisbe ens desitjà bon viatge de retorn, acompanyats per la

Mare de Déu. Després de la benedicció cantàrem, com a comiat, l'Ave de Lourdes.

Maria Joana Querol

AGENDA

- ▶ **Dies 17 i 18**, Seminari, formació del clergat.
- ▶ **Dimarts 18**, Tortosa, Parròquia Mare de Déu dels Dolors, a les 18 h, Missa, associació de l'Alzheimer.
- ▶ **Dimecres 19**, Vinaròs, Hogar San Sebastián, a les 11 h, 175è aniversari del naixement de santa Teresa de Jesús Jornet.
- ▶ **Divendres 21**, Jesús, teresianes, a les 11 h, reunió d'arxiprestos i delegats. / Seminari, a les 19.30 h, pregària i festa dels voluntaris de l'Aplec de l'Esperit.
- ▶ **Dissabte 22**, Ulldecona, Ermita de la Pietat, Jornada Diocesana d'Espiritualitat Adoradora. / A les 20 h, Vandellòs, confirmacions.
- ▶ **Diumenge 23**, Marçà, a les 18 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

- ▶ **17. ■ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [1C 11,17-26.33 / SI 39 / Lc 7,1-10]. Sant Robert Belarmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); sant Pere d'Arbués, prevere i màrtir a Saragossa. A Vic, dedicació de la Catedral.
- ▶ **18. ■ Dimarts** [1C 12,12-14.27-31a / SI 99 / Lc 7,11-17]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prevere franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, màrtir; santa Sofia, màrtir; santa Irene, màrtir.
- ▶ **19. ■ Dimecres** [1C 12,31-13,13 / SI 32 / Lc 7,31-35]. Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a

Nàpols (s. IV). □ *Sant Feliu de Llobregat*: santa Maria de Cervelló, verge, mercedària.

▶ **20. ■ Dijous** [1C 15,1-11 / SI 117 / Lc 7,36-50]. Sants Andreu Kim Taegon, prevere, Pau Chong Hasang i companys, màrtirs a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaquí, l'esposa Teopista i els fills, màrtirs; santa Càndia o Càndida, verge i màrtir.

▶ **21. ■ Divendres** [Ef 4,1-7.11-13 / SI 18 / Mt 9,9-13]. Sant Mateu, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers. Dedicació a la Catedral de Girona (1038) a Santa Maria; san-

ta Ifigènia, verge; santa Celina, verge.

▶ **22. ■ Dissabte** [1C 15,35-37.42-49 / SI 55 / Lc 8,4-15]. ■ **Urgell**: beats Josep Batalla i Parramon, prev., i companys, mrs.; sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Felix IV, papa (526-530).

▶ **23. ■ Diumenge vinent**, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Sa 2,12.17-20 / SI 53 / Jm 3,16-4,3 / Mc 9,30-37]. Sant Pius de Pietrelcina (pare Pio), prevere caputxí; santa Tecla, verge i màrtir, associada a sant Pau, venerada a Selèucia i patrona de Tarragona; sant Andreu, màrtir.

Diumenge XXIV de durant l'any (B)

COMENTARI

Només compta la fe que actua per amor

El llibre d'Isaïes al cp. 50 presenta el 3r Càntic del Servent del Senyor que, tot i no emprar la paraula «profeta», sí narra una vocació profètica amb els elements constitutius de la seva experiència:

- Vocació per a la paraula: *El Senyor m'ha donat una llengua que convenç*. Però només qui escolta el Senyor pot esdevenir el seu missatger. Per això primer em desvetlla l'oïda perquè l'escolti.
- Sofriments en la missió: *Jo no m'he resistit ni m'he fet enrere*. La missió profètica és molt exigent i cal que el cridat per Déu no s'hi resisteixi.
- Confiança en el Senyor que *m'ajuda i per això no em dono per vençut*. Enmig d'ofenses i escopinades el profeta experimenta l'ajut del Senyor, més fort que el dolor.

El cor de la carta de sant Jaume és clar: *Si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Demostrem —sense les obres— que tens fe; jo, amb les obres, et demostraré la meva fe.*

Sovint s'ha contraposat aquest criteri amb la doctrina paulina de la justificació per la fe: *Per la fe en Jesucrist, Déu dona la seva justícia a tots els qui creuen (Rm 3,22). Ningú no pot ser just per haver complert les obres que mana la Llei sinó només per creure en Jesucrist (Ga 2,16).*

Però també en sant Pau la fe és operativa. Lloa la *fe dinàmica* dels tessalonicencs (1Te 1,1) i diu ben clar que *només compta la fe que actua per l'amor (Ga 5,6b).*

Tots dos tenen interlocutors diferents: Pau s'encara als judaïtzants que, amb les obres, pensen merèixer-se la justificació; Jaume corregeix els qui no es mostren disposats a mostrar amb fets la fe que diuen tenir.

La confessió de fe de Pere en Jesús com a Messies marca el centre de l'evangeli de Mc. La pregunta (*Qui diuen la gent que sóc jo?*) prepara la que de debò importa: *I vosaltres, qui dieu que sóc jo?*

Pere sembla curat de ceguesa confessant: *Vós —Jesús— sou el Messies*. Però quin «tipus» de Messies?

Jesús reprendrà durament Pere dient-li *Satanàs* per la seva postura temptadora de rebuig al Camí de Creu. Literalment Jesús li diu: *Posa't darrere meu*. Perquè aquí hi ha l'essència del deixeble: seguir les petjades de Jesús que és qui marca el camí a seguir.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,5-9a)

El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut: per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. Tinc al meu costat el jutge que em declara innocent. Qui vol pledejar amb mi? Compareguem plegats. Qui vol ser el meu acusador? Que se m'acosti. Déu, el Senyor, em defensa: qui em podrà condemnar?

▶ Salm responsorial (114)

R. *Continuaré caminant entre els qui viuen, a la presència del Senyor.*

Estimo de tot cor el Senyor: / el Senyor ha escoltat la meva súplica, / ha escoltat el meu clam així que l'invocava. R.

M'envoltaven els llaços de la mort, / tenia davant meu els seus parany, / i dintre meu l'angoixa i el neguit. / Vaig invocar el nom del Senyor: / «Ah, Senyor, salveu-me la vida.» R.

El Senyor és just i benigne, / el nostre Déu sap compadir. / El Senyor salvaguarda els senzills, / jo era feble i m'ha salvat. R.

Ha alliberat de la mort la meua vida, / els meus ulls, de negar-se en el plor, / els meus peus, de donar un pas en fals. / Continuaré caminant entre els qui viuen, / a la presència del Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 2,14-18)

Germans meus, si algú deia que té fe i no ho demostrava amb les obres, de què serviria? A un home així, la fe el podrà salvar? Suposem que algun dels nostres germans o germanes no tingués ni vestits ni l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres li digués: «Ves-te'n en pau, abriga't bé i alimenta't», però no li donés res del que necessita, quin profit li faria? Doncs, amb la fe passa igual: si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Tu dius que tens la fe, jo tinc les obres. Doncs bé, si pots, demostra'm, sense les obres, que tens fe, que jo, amb les obres, et demostraré la meua fe.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 8,27-35)

En aquell temps, Jesús, amb els seus deixebles, se n'anà als poblets de Cesarea de Felip, i pel camí preguntava als seus deixebles: «Qui diuen la gent, que sóc jo?» Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, d'altres, que sou Elies, d'altres, que sou algun dels profetes.» Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que sóc jo?» Pere li respon: «Vós sou el Messies.» Ell els prohibí severament que ho diguessin a ningú. I començà a instruir-los dient: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ressuscitarà.» I els ho deia amb tota claredat. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a contradir-lo. Però Jesús es girà, renyà Pere davant els deixebles i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes.» Després cridà la gent i els seus deixebles i els digué: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'evangeli, la salvarà.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 50,5-9a)

El Señor Dios me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás. Ofrecí la espalda a los que me golpeaban, la mejilla a los que mesaban mi barba; no escondí el rostro ante ultrajes y salivazos. El Señor Dios me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado. Mi defensor está cerca, ¿quién pleiteará contra mí? Comparezcamos juntos, ¿quién me acusará? Que se acerque. Mirad, el Señor Dios me ayuda, ¿quién me condenará?

▶ Salmo responsorial (114)

R. *Caminaré en presencia del Señor en el país de los vivos.*

Amo al Señor, porque escucha / mi voz suplicante, / porque inclina su oído hacia mí / el día que lo invoco. R.

Me envolvían redes de muerte, / me alcanzaron los lazos del abismo, / caí en tristeza y angustia. / Invoqué el nombre del Señor: / «Señor, salva mi vida». R.

El Señor es benigno y justo, / nuestro Dios es compasivo; / el Señor guarda a los sencillos: / estando yo sin fuerzas, me salvó. R.

Arrancó mi alma de la muerte, / mis ojos de las lágrimas, / mis pies de la caída. / Caminaré en presencia del Señor / en el país de los vivos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol Santiago (Sant 2,14-18)

¿De qué le sirve a uno, hermanos míos, decir que tiene fe, si no tiene obras? ¿Podrá acaso salvarlo esa fe?

Si un hermano o una hermana andan desnudos y faltos del alimento diario y uno de vosotros les dice: «Id en paz, abrigaos y saciaos», pero no les da lo necesario para el cuerpo, ¿de qué sirve? Así es también la fe: si no tiene obras, está muerta por dentro. Pero alguno dirá: «Tú tienes fe y yo tengo obras, muéstrame esa fe tuya sin las obras, y yo con mis obras te mostraré la fe.»

▶ Lectura de santo Evangelio según san Marcos (Mc 8,27-35)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos se dirigieron a las aldeas de Cesarea de Filipo; por el camino preguntó a sus discípulos: «¿Quién dice la gente que soy yo?». Ellos le contestaron: «Unos, Juan el Bautista; otros, Elías, y otros, uno de los profetas.» Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy yo?». Tomando la palabra Pedro le dijo: «Tú eres el Mesías». Y les conminó a que no hablaran a nadie acerca de esto. Y empezó a instruirlos: «El Hijo del hombre tiene que padecer mucho, ser reprobado por los ancianos, sumos sacerdotes y escribas ser ejecutado y resucitar a los tres días». Se lo explicaba con toda claridad. Entonces Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo. Pero él se volvió y, mirando a los discípulos, increpó a Pedro: «¡Ponte detrás de mí, Satanás! ¡Tú piensas como los hombres, no como Dios!». Y llamando a la gente y a sus discípulos les dijo: «Si alguno quiere venir en pos de mí, que se niegue a sí mismo, tome su cruz y me siga. Porque, quien quiera salvar su vida, la perderá; pero el que pierda su vida por mí y por el Evangelio, la salvará. Pues ¿de qué le sirve a un hombre ganar el mundo entero y perder su alma?».